

Sag C-334/20**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

23. juli 2020

Forelæggende ret:

Veszprémi Törvényszék (Ungarn)

Afgørelse af:

20. juli 2020

Sagsøger:

Amper Metal Kft.

Sagsøgt:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Ungarn)

[Udelades]

Veszprémi Törvényszék (retten i første instans i Veszprémi, Ungarn)

[Udelades]

I en forvaltningsretlig sag på afgiftsområdet, der er anlagt af **Amper Metál Kft.** ([udelades] Dunaújváros, Ungarn [udelades]), som er **sagsøger**, mod **Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága** (klagedirektoratet for den nationale told- og skattemyndighed, Ungarn) ([udelades] Székesfehérvár, Ungarn [udelades]), som er **sagsøgt**, har Veszprémi Törvényszék (retten i første instans i Veszprémi, Ungarn) truffet følgende

Afgørelse

Den forelæggende ret [udelades] har indledt en præjudiciel forelæggelsesprocedure og har forelagt Den Europæiske Unions Domstol følgende præjudicielle spørgsmål:

1. Skal eller kan artikel 168, litra a), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (herefter »momsdirektivet«) fortolkes på en sådan måde, at der i henhold til den nævnte bestemmelse – på

grund af udtrykket »anvendes«, der optræder heri – ikke kan nægtes fradrag af moms af en transaktion, der er omfattet af momsdirektivets anvendelsesområde, med den begrundelse, at den ydelse, som en fakturaudsteder leverer inden for rammerne af en transaktion mellem uafhængige parter, efter en afgiftsmyndigheds opfattelse ikke er »fordelagtig« for fakturamodtagerens afgiftspligtige aktiviteter, for så vidt som:

- værdien af den tjenesteydelse (reklameydelse), der leveres af den part, som udsteder fakturaen, er uforholdsmæssig i forhold til den fordel (omsætning/stigning i omsætning), som den nævnte tjenesteydelse har skabt for fakturamodtageren, eller
- den nævnte tjenesteydelse (reklameydelse) ikke har genereret nogen omsætning for fakturamodtageren?

2. Skal eller kan momsdirektivets artikel 168, litra a), fortolkes på en sådan måde, at der i henhold til den nævnte bestemmelse kan nægtes fradrag af moms af en transaktion, der er omfattet af momsdirektivets anvendelsesområde, med den begrundelse, at den ydelse, som en fakturaudsteder leverer inden for rammerne af en transaktion mellem uafhængige parter, efter en afgiftsmyndigheds opfattelse har en uforholdsmæssig værdi, eftersom tjenesteydelsen (reklameydelse) er dyr, og prisen er for høj i forhold til en anden eller andre sammenlignelige tjenesteydelser?

[Udelades] [nationale processuelle betragtninger] [Org. s. 2]

Begrundelse

Faktiske omstændigheder

Proceduren for afgiftsmyndigheden i første instans og den trufne afgørelse

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fejér Megyei Adó- és Vámigazgatósága (den nationale told- og skattemyndighed, told- og skattedirektoratet i Fejér-provinsen, Ungarn, herefter »afgiftsmyndigheden i første instans«) foretog en efterfølgende undersøgelse af momsangivelserne for afgiftsperioden fra den 1. januar til den 31. december 2014, på grundlag af hvilken afgiftsmyndigheden i første instans traf en afgørelse [udelades] (herefter »afgørelsen i første instans«), hvorefter sagsøgeren i sin egenskab af afgiftspligtig person blev pålagt en merværdiafgiftsdifference på et samlet beløb af 12 960 000 HUF, hvilket beløb i sin helhed blev betragtet som en afgiftsgæld. Følgelig pålagde afgiftsmyndigheden i første instans sagsøgeren en afgiftsbøde og morarenter på henholdsvis 3 240 000 HUF og 868 000 HUF, og denne blev pålagt at betale de nævnte beløb.

I begrundelsen for afgørelsen fastslog afgiftsmyndigheden i første instans for så vidt angår de faktiske omstændigheder, at sagsøgeren som udgift havde medregnet de beløb, der var angivet på i alt tolv fakturaer udstedt af Sziget-Reklám Kft. i

2014, hver af dem for et nettobeløb på 4 000 000 HUF og et bruttobeløb på 5 080 000 HUF, hvoraf det sidstnævnte var forhøjet med 27% moms, og at den dertil hørende moms var blevet fradraget.

I overensstemmelse med den kontrakt om tjenesteydelser og samarbejde, som sagsøgeren leverede til afgiftsmyndighedens undersøgelse, var Sziget-Reklám Kft. som tjenesteyder ansvarlig for at anbringe kommittentens, dvs. sagsøgerens, reklamelogo med en dimension på 30 x 10 cm på begge sider af konkurrentens racerbil, der var kvalificeret af en af tjenesteyderens aftalepartnere med henblik på afprøvning i sæsonen 2014 i Magyar Gyorsasági Bajnokság (racerløb, Ungarn). Prisen for tjenesteydelsen under hele kontraktens løbetid var på 48 000 000 HUF plus moms, som parterne afregnede regelmæssigt.

På grundlag af dokumenter fra straffesagens akter, der er stillet til rådighed af Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél- Dunántúli Bűnügyi Igazgatósága (direktoratet for straffesager i den sydlige Transdanubia-region, der henhører under den nationale told- og skattemyndighed, Ungarn), herunder erklæringer fra sagkyndige inden for afgifter og bidrag og reklameekspertes, som var indhentet under den strafferetlige efterforskning, nåede afgiftsmyndigheden i første instans sammenfattende frem til følgende konklusioner vedrørende den kontrakt om tjenesteydelser og samarbejde, der var indgået mellem sagsøgeren og Sziget-Reklám Kft., og som fakturaerne vedrørte:

- Vederlaget på 48 000 000 HUF plus moms er uforholdsmæssigt højt, for så vidt som der ligeledes er indgået aftale om den samme tjenesteydelse til en lavere pris.
- Kontrakten er svigagtig, eftersom den tjenesteydelse, som den tilbyder, næppe udgør en faktisk ydelse.
- Kontraktens værdi er ligeledes uforholdsmæssigt høj, eftersom udbetalingen ikke indebærer nogen form for reklameværdi eller kommercielt udbytte, idet sagsøgeren kunne have opnået den reelle reklameværdi med en væsentligt lavere udgift.
- Fagfolk ved nøjagtigt, hvordan man finder potentielle kunder eller kommittenter blandt potentielle handelspartnere – papirfabrikker, varmlamineringsværksteder og andre industrianlæg – og hvis de ikke ved det, vil ingen form for reklame løse problemet, eftersom kunderne ikke træffer en beslutning på baggrund af reklamer på biler, men på baggrund af f.eks. pris, kvalitet, leveringstid eller fleksible betalingsbetingelser. Følgelig bemærkes, at det var muligt på forhånd at vide, at de nævnte udgifter var tabsgivende faktorer, hvoraf der ikke kunne forventes nogen forøgelse af det kommercielle udbytte.

På baggrund af ovenstående betragtninger og på grundlag af eksperternes erklæringer fastslog afgiftsmyndigheden i første instans, at den reklameydelse [org. s. 3] vedrørende sportsbiler, som Sziget-Reklám Kft. havde faktureret

sagsøgeren for, ikke udgjorde en udgift, der var forbundet med sagsøgerens indtægtsgivende og skattepligtige virksomhed.

Afgiftsmyndigheden i første instans henviste i denne forbindelse til følgende lovbestemmelser.

Artikel 119, stk. 1, i az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (lov nr. CXXVII af 2007 om merværdiafgift, herefter »momsloven«), der bestemmer, at medmindre andet er fastsat i denne lov, opstår retten til fradrag i afgiften, når den skyldige afgift, som svarer til den indgående moms, skal fastsættes (artikel 120), selv om beregningen af det nævnte beløb foretages i henhold til bestemmelserne i artikel 196/B, stk. 2, litra a).

Momslovens artikel 120, litra a), der bestemmer, at i det omfang den afgiftspligtige person – når vedkommende optræder i denne egenskab – anvender eller på en anden måde udnytter varer eller tjenesteydelser til at foretage afgiftspligtige leveringer af varer eller ydelser, har han ret til i den afgift, der påhviler ham, at fradrage afgifter, som er blevet væltet over på ham af en anden afgiftspligtig person – herunder de personer eller organer, der er omfattet af den forenklede selskabsskat – i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser.

Artikel 8, stk. 1, litra d), i társasági adóról és az osztalék adóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (lov nr. LXXXI af 1996 om selskabsskat og udbytteskat, herefter »loven om selskabsskat og udbytteskat«), hvorefter resultatet før skat forhøjes med de beløb, der medregnes som udgifter eller omkostninger, og som anvendes ved reduktion af det nævnte resultat – herunder afskrivning på grund af værdiforringelse af immaterielle eller materielle anlægsaktiver – der ikke er knyttet til en erhvervsmæssig eller indtægtsgivende virksomhed, navnlig i henhold til bestemmelserne i bilag 3.

I henhold til bilag 3, punkt 4, til loven om selskabsskat og udbytteskat [med henblik på artikel 8, stk. 1, litra d), tages udgifter eller omkostninger, der er afholdt i en erhvervsmæssig virksomheds interesse, ikke i betragtning, navnlig]: en (hel eller delvis) modydelse for en tjenesteydelse, der overstiger 200 000 HUF, eksklusiv moms, når omstændighederne (såsom navnlig den afgiftspligtige persons erhvervsmæssige virksomhed, omsætningen, arten af tjenesteydelsen eller modydelsen herfor) gør det muligt klart at konkludere, at anvendelsen af den nævnte tjenesteydelse er i strid med kravene om en fornuftig forvaltning, idet modydelser for de tjenesteydelser, som den samme person har modtaget på det samme grundlag i løbet af et skatteår, tages i betragtning samlet.

Hvad angår sidstnævnte lovbestemmelse og definitionen af fornuftig forvaltning anførte afgiftsmyndigheden i første instans, at loven om selskabsskat og udbytteskat ikke indeholder en definition af et sådant begreb, hvorfor indholdet af det nævnte krav skal udledes af den relevante retspraksis. Fortolkningen af kravet om en fornuftig forvaltning svarer set ud fra et skatte- og afgiftsretligt synspunkt ikke nøjagtigt til indholdet af det nævnte grundlæggende princip set ud fra et

civilretligt synspunkt, som også er blevet udviklet i retspraksis. Ifølge retspraksis i skatte- og afgiftsretlige sager kræver begrundelsen for en fornuftig forvaltning og forbindelsen til en indtægtsgivende virksomhed, at der føres bevis for to omstændigheder:

- For det første, at den økonomiske transaktion, i forbindelse med hvilken betalingen blev foretaget, faktisk fandt sted, og ligeledes at den specifikke tjenesteydelse og følgelig betalingen af den dertil hørende modydelse er knyttet til den skattepligtige persons erhvervmæssige eller indtægtsgivende virksomhed.
- Derudover skal det ligeledes undersøges, om den afholdte udgift var åbenbart og uforholdsmæssigt høj.

I denne forbindelse fastslog afgiftsmyndigheden i første instans, at anbringelsen af klæbemidler, dvs. reklamer, på de racerbiler, der deltog i motorløbet, fandt sted, men at transaktionen – som det utvetydigt bekræftes af eksperternes entydige erklæringer – ikke havde skabt nogen fordel for sagsøgeren, hvorfor den ikke er knyttet til dennes indtægtsgivende virksomhed. Derudover oversteg modydelsen for den reklameydelse, som sagsøgeren modtog, uforholdsmæssigt den sædvanlige markedspris, således at den blev anset for at være i strid med kravet om en fornuftig forvaltning.

På grundlag af ovenstående betragtninger fastslog afgiftsmyndigheden i første instans, at den tjenesteydelse, der var medregnet som en udgift ikke var fornuftig set ud fra et økonomisk synspunkt, at den ikke kunne knyttes til sagsøgerens erhvervmæssige eller indtægtsgivende virksomhed, og at dens reklameværdi ifølge eksperternes erklæringer var lig nul, hvorfor den moms, der var anført på de fakturaer, der var udstedt i denne forbindelse, ikke kunne fradrages i henhold til de ovennævnte lovbestemmelser. Henset til de oplysninger, som den nævnte myndighed rådede over, fastslog denne følgelig, at sagsøgeren i sin egenskab af afgiftspligtig person uretmæssigt havde fradraget den moms, [org. s. 4] der var indeholdt i de fakturaer, der var udstedt af Sziget-Reklám Kft., eftersom sagsøgeren i henhold til momslovens artikel 120, litra a), ikke havde ret til at fradrage den moms, som denne var blevet faktureret på grundlag af dokumentation for en tjenesteydelse, der ikke havde nogen værdi, for så vidt angår den indtægtsgivende virksomhed.

Følgelig pålagde afgiftsmyndigheden i første instans sagsøgeren den moms, der var anført i dennes afgiftsangivelse som fradragsberettiget moms erlagt for den tjenesteydelse, som sagsøgeren havde modtaget fra Sziget-Reklám Kft., idet myndigheden betragtede denne som et momsbeløb, der stammede fra fakturaer udstedt i forbindelse med udgifter, der ikke var afholdt i virksomhedens interesse.

Proceduren for afgiftsmyndigheden i anden instans og den truffne afgørelse

På baggrund af en administrativ klage indgivet af sagsøgeren stadfæstede sagsøgte i sin egenskab af afgiftsmyndighed i anden instans den afgørelse, der var truffet i første instans, ved afgørelse [udelades] af 9. januar 2019 (herefter »afgørelsen i anden instans«).

Ifølge begrundelsen for afgørelsen i anden instans fastslog afgiftsmyndigheden i første instans med rette, at sagsøgeren i sin egenskab af afgiftspligtig person uretmæssigt havde fradraget den moms, der var indeholdt i de omtvistede fakturaer udstedt af Sziget-Reklám Kft., eftersom eksperternes erklæringer utvetydigt bekræftede, at hvad angår indgåelsen af den nævnte tjenesteydelsesaftale, var forvaltningen ikke fornuftig. Det følger heraf, at sagsøgeren i henhold til bestemmelserne i momslovens artikel 120 ikke havde ret til at fradrage den moms, som denne var blevet faktureret på grundlag af dokumentation for en tjenesteydelse, der ikke havde nogen værdi, for så vidt angår den indtægtsgivende virksomhed. Følgelig skal afgørelsen i første instans efter afgiftsmyndigheden i anden instans' opfattelse ikke anses for at være retsstridig, for så vidt som den pålagde sagsøgeren den moms, der var anført i afgiftsangivelsen som fradragsberettiget moms, der var erlagt i henhold til fakturaer fra Sziget-Reklám Kft., der var udstedt i forbindelse med udgifter, som ikke var afholdt i virksomhedens interesse.

Sagens genstand

Sagsøgeren har i sit forvaltningsretlige søgsmål nedlagt påstand om, at afgørelserne i første og anden instans erklæres retsstridige, og at begge annulleres. Sagsøgeren har anfægtet de nævnte afgørelser i deres helhed, for så vidt angår både retsgrundlaget og beløbene.

Efter sagsøgerens opfattelse er de kriterier, som sagsøgte har lagt til grund – dvs. at sagsøgerens reklameudgifter ikke er fornuftige, ikke skaber noget kommercielt udbytte, mangler reel reklameværdi og ikke er omfattet af en indtægtsgivende virksomhed – uden forbindelse med muligheden for at udøve retten til at fradrage moms, eftersom en sådan tilgang ligger helt uden for de grundlæggende principper, hvorpå merværdiafgiftssystemet er baseret.

I denne forbindelse har sagsøgeren vedrørende retten til at fradrage afgiften henvist til forskellige domme fra Den Europæiske Unions Domstol: dommen i sag C-107/10 (Enel Maritsa Iztok 3), præmis 32, dommen i sag C-324/11 (Tóth), præmis 23, 24 og 25 og dommen i sag C-376/02 (»Goed Wonen«), præmis 26.

Derudover har sagsøgeren navnlig henvist til dommen i sag C-317/94 (Elida Gibbs) under henvisning til dommens præmis 26 og 27, og idet denne ligeledes har påpeget, at betragtningerne til den nævnte dom er blevet bekræftet i flere domme fra Domstolen (såsom dommen i sag C-285/10, præmis 28, og dommen i de forenede sager C-249/12 og C-250/12, præmis 33). Henset til indholdet af de

nævnte domme er det sagsøgerens utvetydige opfattelse, at beskatningsgrundlaget består af den modydelse, som sælgeren faktisk opnår for en specifik transaktion, dvs. at sagsøgte med urette har henvist til »uforholdsmæssig værdi« som en omstændighed, der ligger til grund for en nægtelse af retten til fradrag. [Org. s. 5]

Sagsøgeren har fremhævet, at i henhold til præmis 43 og 44 i dommen i sag C-118/11 skal det fælles moms-system sikre, at afgiftsbyrden er fuldstændig neutral over for enhver økonomisk virksomhed, uanset denne virksomheds formål eller resultater, forudsat sådan virksomhed i sig selv i princippet er momspligtig.

Ud over de nævnte domme har sagsøgeren ligeledes henvist til nedenstående præmisser i følgende domme: dommen i sag 230/87 (Naturally Yours Cosmetics), præmis 16, dommen i sag 154/80 (Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats), præmis 13, dommen i sag C-126/88 (Boots Company), præmis 19, dommen i sag C-258/95 (Fillibeck), præmis 13, dommen i sag C-404/99 (Kommissionen mod Frankrig), præmis 38, dommen i sag C-412/03 (Hotel Scandic Gåsabäck), præmis 21, og dommen i de forenede sager C-621/10 og C-129/11 (Balkan and Sea Properties), præmis 43 og 44.

Henset til det ovenstående er det sagsøgerens opfattelse, at retten til at fradrage moms ligeledes kan udøves, når den udgift, der er afholdt af en afgiftspligtig person, hverken har været fornuftig eller økonomisk effektiv. Sagsøgeren har fremhævet, at afgiften i den foreliggende sag var blevet overvæltet, eftersom denne ved bankoverførsel foretog betalingen af den overvæltede afgift, der var indeholdt i fakturaerne fra Sziget-Reklám Kft., til fakturaudstederen. Sagsøgeren har anført, at dennes ret til at fradrage afgiften er sikret ved momslovens artikel 119, stk. 1, hvorefter retten til fradrag i afgiften opstår, når den skyldige afgift, som svarer til den indgående moms, skal fastsættes (artikel 120).

Efter sagsøgerens opfattelse er det klart, at kravet om »på en anden måde udnytte«, der er indeholdt i momslovens artikel 120, litra a) – og som forudsætter, at fradragsretten kun kan udøves, når den indgåede tjenesteydelsesaftale indebærer en fordel for den afgiftspligtige person, der kan vises numerisk i regnskabsposter – er i strid med fællesskabsretten, og følgelig er der i overensstemmelse med princippet om fællesskabsrettens forrang og princippet om tilnærmelse af lovgivningerne tale om et yderligere krav, der ikke finder anvendelse.

Sagsøgte anbringer

Sagsøgte har i sit svarskrift nedlagt påstand om frifindelse i den forvaltningsretlige sag, idet denne har fastholdt det retlige kriterium, der er anført i begrundelsen for den anfægtede afgørelse, i den nævnte sag.

Sagsøgte har fastholdt sin opfattelse af, at den udgift, der er afholdt i overensstemmelse med de fakturaer, som afgiftsmyndigheden har kritiseret, er åbenbart og uforholdsmæssigt høj, og at den tjenesteydelse, der er medregnet som en udgift, ikke er fornuftig set ud fra et økonomisk synspunkt, ikke kan knyttes til

en erhvervmæssig eller indtægtsgivende virksomhed, og ifølge eksperternes erklæringer er dens reklameværdi lig nul. Sagsøgte har i denne forbindelse anført, at på grundlag af det sagsøgte handelsselskabs resultatopgørelser for flere regnskabsår, kvalifikationen og den lokale karakter af den tjenesteydelse, som det nævnte selskab udbyder på markedet og det billede, som selskabets hjemmeside tegner af det, konkluderede de eksperter, der var involveret i undersøgelsen, at sagsøgerens potentielle handelspartnere ikke er tilbøjelige til at erhverve forbrugsgoder ved beslutninger af følelsesmæssig karakter. Sagsøgeren opererer nemlig inden for sektoren for elektriske installationer, og når der er tale om større projekter, skal ikke-erhvervmæssige ordrer udelukkes. I forbindelse med udvælgelsen af en handelspartner er de faktorer, der har betydning, pris og betalings- og leveringsbetingelser. I sagsøgerens tilfælde afspejler resultaterne heller ikke, at udbetalingerne medførte nogen fordel, hvorfor begge sagkyndige erklæringer var enige om, at tilstedeværelsen af det sagsøgte selskabs navn på de klæbemidler, der var anbragt på køretøjer, der deltog i et bilrace, viste sig at være uden værdi.

Følgelig er sagsøgte af den opfattelse, at denne ikke har tilsidesat det grundlæggende princip i merværdiafgiftssystemet, eftersom de omstændigheder, som den forvaltningsretlige sag henviser til – den ufornuftige karakter, den manglende reklameværdi [org. s. 6] og den manglende sammenhæng med en indtægtsgivende virksomhed – er relevante inden for rammerne af vurderingen af, om udøvelsen af fradragsretten er ulovlig.

Følgelig er det sagsøgtes opfattelse, at sagsøgerens synspunkt, hvorefter retten til at fradrage moms ligeledes kan udøves, når den udgift, som den afgiftspligtige person har afholdt, hverken er fornuftig eller økonomisk effektiv, er fuldstændigt forkert. Sagsøgte har understreget, at den manglende økonomiske rationalitet hindrer udøvelsen af retten til at fradrage moms, og at den urealistiske modydelse ligeledes indebærer, at fakturaens indhold er usandsynligt. Med henblik på et lovligt fradrag af afgiften skal der være en umiddelbar og direkte forbindelse mellem erhvervelsen og den afgiftspligtige økonomiske virksomhed, i mangel af hvilken fradragsretten ikke kan udøves.

Sagsøgte har ligeledes anført, at momsdirektivets artikel 80, stk. 1, utvetydigt og udtømmende fastsætter de betingelser, der skal være opfyldt, for at en medlemsstat i sin lovgivning må fastsætte en mulighed for at korrigere beskatningsgrundlaget for en transaktion. Det betyder, at når beskatningsgrundlaget ikke er realistisk, kan medlemsstaternes lovgivning foretage justeringer af beskatningsgrundlaget, der afspejler fakturaen, således som det er sket i den foreliggende sag.

Retsforskrifter

1. *EU-retten*

Momsdirektivets artikel 168, litra a), som bestemmer, at i det omfang varer og ydelser anvendes i forbindelse med en afgiftspligtig persons afgiftspligtige transaktioner, hvoraf der er betalt moms, har den afgiftspligtige person i den medlemsstat, hvor denne foretager transaktionerne, ret til i den afgift, der påhviler denne, at fradrage den moms, som skal betales eller er betalt i nævnte medlemsstat for varer og ydelser, der er eller vil blive leveret til denne af en anden afgiftspligtig person.

Momsdirektivets artikel 80, stk. 1, har følgende ordlyd: »For at forebygge momssvig eller momsunddragelse kan medlemsstaterne fastsætte, at i forbindelse med levering af varer og ydelser til modtagere, til hvem der findes familiemæssige eller andre nære personlige, ledelsesmæssige eller medlemsmæssige bindinger samt ejendomsretlige, finansielle eller retlige bindinger som fastsat af medlemsstaten, svarer beskatningsgrundlaget til normalværdien i følgende tilfælde:

- a) hvis modværdien er lavere end normalværdien, og modtageren af leveringen eller ydelsen ikke har fuld fradragsret i henhold til artikel 167-171 og artikel 173-177;
- b) hvis modværdien er lavere end normalværdien, og leverandøren ikke har fuld fradragsret i henhold til artikel 167-171 og artikel 173-177, og leveringen er omfattet af fritagelse i henhold til artikel 132, 135, 136, 371, 375, 376 og 377, artikel 378, stk. 2, artikel 379, stk. 2, og artikel 380-390b;
- c) hvis modværdien er højere end normalværdien, og leverandøren ikke har fuld fradragsret i henhold til artikel 167-171 og artikel 173-177.

I forbindelse med første afsnit kan retlige bindinger også omfatte forholdet mellem arbejdsgiver og arbejdstager eller arbejdstagerens familie eller andre nært forbundne personer.«

2. *Ungarsk ret*

Lovbestemmelser, der allerede er nævnt i afsnittet vedrørende de faktiske omstændigheder: **[Org. s. 7]**

Momslovens artikel 119, stk. 1, hvorefter retten til fradrag for moms indtræder – medmindre andet er fastsat i denne lov – når størrelsen af den indgående afgift skal fastsættes (artikel 120), selv om beregningen af dette beløb foretages i henhold til bestemmelserne i artikel 196/B, stk. 2, litra a).

Momslovens artikel 120, litra a), der bestemmer, at i det omfang den afgiftspligtige person – når vedkommende optræder i denne egenskab – anvender eller på en anden måde udnytter varer eller tjenesteydelser til at foretage afgiftspligtige leveringer af varer eller ydelser, har han ret til i den afgift, der påhviler ham, at fradrage afgifter, som er blevet væltet over på ham af en anden afgiftspligtig person – herunder de personer eller organer, der er omfattet af den forenklede selskabsskat – i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser.

Artikel 8, stk. 1, litra d), i loven om selskabsskat og udbytteskat, hvorefter resultatet før skat forhøjes med de beløb, der medregnes som udgifter eller omkostninger, og som anvendes ved reduktion af det nævnte resultat – herunder afskrivning på grund af værdiforringelse af immaterielle eller materielle anlægsaktiver – der ikke er knyttet til en erhvervsmæssig eller indtægtsgivende virksomhed, navnlig i henhold til bestemmelserne i bilag 3.

Bilag 3, punkt 4, til loven om selskabsskat og udbytteskat: Med henblik på artikel 8, stk. 1, litra d), tages udgifter eller omkostninger, der er afholdt i en erhvervsmæssig virksomheds interesse, ikke i betragtning, navnlig: en modydelse (hel eller delvis) for en tjenesteydelse, der overstiger 200 000 HUF, eksklusive moms, når omstændighederne (såsom navnlig den afgiftspligtige persons erhvervsmæssige virksomhed, omsætningen, arten af tjenesteydelsen eller modydelsen herfor) gør det muligt klart at konkludere, at anvendelsen af den nævnte tjenesteydelse er i strid med kravene om en fornuftig forvaltning, idet modydelse for de tjenesteydelser, som den samme person har modtaget på det samme grundlag i løbet af et skatteår, tages i betragtning samlet.

Begrundelsen for den forelæggende rets spørgsmål:

Som sagsøgeren har anført, består det centrale punkt i den foreliggende tvist i at besvare spørgsmålet om, hvorvidt en afgiftspligtig person, der udelukkende udøver en afgiftspligtig virksomhed, kun har fradragsret, når denne ved at underbygge med objektive og konkrete oplysninger kan godtgøre »udnyttelsen« af en leveret tjenesteydelse (i det foreliggende tilfælde en reklameydelse).

Ifølge den forelæggende ret får det nævnte spørgsmål en fremtrædende betydning i den foreliggende sag, henset ligeledes til den omstændighed, at for så vidt angår fradragsretten, indeholder momsdirektivets artikel 168, litra a), kun udtrykket »anvendes«, mens momslovens artikel 120, litra a) til forskel fra den nævnte bestemmelse ud over udtrykket »anvender«, ligeledes indeholder udtrykket »på en anden måde udnytter«, og på ungarsk betyder udnyttelse en anvendelse, der giver resultater, en effektiv og rentabel brug.

I lyset af det ovenstående skal følgende under alle omstændigheder fastslås med henblik på afgørelsen af tvisten: hvorvidt genereringen af et resultat og en påviselig rentabilitet – og følgelig en fordel – for så vidt angår retten til at fradrage afgiften skal forstås således, at de er omfattet af begrebet »anvendelse«, der er indeholdt i momsdirektivet, dvs. hvis de udgør en nødvendig betingelse for

indtrædelsen af »anvendelsen« som omhandlet i momsdirektivets artikel 168, litra a), er den fortolkning af EU-retten, som den forelæggende ret har anmodet om, således forbundet med realiteten i hovedsagen og dennes genstand.

De domme fra Domstolen eller de dele af dommene, som sagsøgeren har henvist til, henviser hverken specifikt til det nævnte spørgsmål eller vedrører dette. **[Org. s. 8]** Det fremgår af præmis 32 i dommen i sag C-107/10, at retten til at fradrage afgiften umiddelbart omfatter hele det afgiftsbeløb, der er blevet betalt i forbindelse med transaktioner i tidligere omsætningsled, og det samme anføres i det væsentlige i præmis 24 i dommen i sag C-324/11, der vedrørte princippet om afgiftsneutralitet. Præmis 26 i dommen i sag C-376/02 og præmis 43 i dommen i sag C-118/11 vedrører ligeledes princippet om afgiftsneutralitet. Derimod vedrørte dommen i sag C-317/94 (Elida Gibbs) og C-285/10, dommen i de forenede sager C-249/12 og C-250/12, dommen i sag C-412/03 og dommen i de forenede sager C-621/10 og C-129/11 beskatningsgrundlaget og fastslog dets subjektive karakter. (Dommene i sagerne C-154/80, C-230/87, C-126/88, C-258/95 og C-404/99 påvirker som følge af datoerne for afsigelsen af dommene – 5.2.1981, 23.11.1988, 27.3.1990, 16.10.1997 og 29.3.2001 – logisk set ikke momsdirektivet).

Efter den forelæggende rets opfattelse kan svarene på de præjudicielle spørgsmål, der er rejst i den foreliggende afgørelse, således ikke klart udledes af de domme, som sagsøgeren har henvist til, eftersom tvistens genstand er anderledes.

På baggrund af det ovenstående er den forelæggende ret kommet til den konklusion, at det med henblik på afgørelsen af tvisten er nødvendigt at indbringe en præjudiciel sag for Domstolen [udelades] [nationale processuelle betragtninger].

Veszprém, den 20. juli 2020

[Udelades] [underskrifter]